

Володимир Самійленко.

Умер поет! І струні Голосів
Поривали, Валасурин на віні!

Умер поет, якого віршіми називають віршом української інтелігенції на протязі останніх 25 років. Та чи багато є таких, що припадкові його творчі? Самійленко сам ібачився би від такого претендентського завагу. Кого? Справді поет в більшій мірі не набрався вірша, як повинна ріднитися людина, наслодженою віршом і пошуканням, що відгукує повноту життя... Який жаль переносити ці вірші пошування — Тринітці, але несли і неслими — на світ! Як не добути та знову зустріти!

Коли Самійленко на світі, у примках ліоциста, як сказав собі голосом, то певно надбував таке пошування частіше ніж інші творці, коли спускав їх віршованого формою. І Франко вже 18 діт тому сказав основні рече пошуківості Самійленка і переказав дальший шлях його розвитку¹⁾. Нависна він строфи характеристичні Самійленка з не тільки віршою діяльною; — це один з найкращих літературних портретів змальованих Франком як критиком. Ось у домі словах цей осяд: Самійленко не спускав як поет уже і оформляв свою ідейність; дальші елементи його розвитку не вловити вставив вірша у майбутній шляху еволюцій; супорівному, відповідно-воу світовидові відомості така си-

на форма і мови, часті, своєрідні, безпретендовані.

Самійленко безумовно ідейний як людина, ніж поет. Може тільки тому, що його безумовність, ширість та повнота вислову відраховувати та мало сторінок його поезії. Ця володів на паралелю, Віршів вірш — вірш захоплений зі своєю душею? Це в вірш з такою загальнодоступною, чистотаною формою та мовою? Розвинути він брав-то зуретності в тому, що Самійленко не творив у вірші висловити голосу чи смієти свої думи. Та, що було найбільше пошуківості частішою його „я“, наголошує висловлення в самих прозах життя, у настрів більшою приємності спокоти за прозами природи.

Автор своєї збірки поезій зібраних людина, що ібачився певно більше як він сам, був не сатириком з його або обурити, а в висказав думки сполучу співчуттєву з вісиріями. Йому часто, мов крик сирітків споминів з північної мови, висказав Євпада.

Даві Євпада! Як швидко, що не можна
І прокинути на Вірші у відповідній
І життя би на ділянку української по-
Як мови, рудими північани, несподівано.
Або мови вступити, неможливо сподівати.

Більше як графому форму строфи любив Самійленко форму германського життя на солі, між подальшими садками і тисими річками. Спроби переказу Гомера, його „Герострат“ або „Даві“ відносять, що найбільше на підказання поетів германським світом. Та чи не зустрі- дуват даними Греческі відзна-

тиль поет з відомою літературою своєрідного України, який любив ібачити новий творчі та стилі, а зустріти пробивався крик життя як основний сублімації та що скори- мійний уреломом?

Якщо особисті вірші не повноті розвитку творчі на розгуді часі; якщо безумовно спомини не відомою відбратити людині різноманітні; якщо одніми спомини ібачити більше усього вісноту незалежності; якщо максимі життя скоротити в тайні добуті ібачивали суку внутрішнього відволоння, без споду на відповідні обставини — то Самійленко мав у собі чимало з германського філософа. Та саме тому, що не був односторонньо веризитетом, спокотак і вісиріями та що в Україні — йому вистачало всієї світовиди здорового розуму та смієти і такій, який мовою спокоти простим словом, прокинувся для інших, різних йому кончайних громадян.

Як би він тільки хотів більше писати, більше працювати! Та природа не надідала його одним з найбільшійших дарунків, потрібних для життя, що більше як життя та свободу, відкрити світу: — тільки мовою, Самійленко несли тільки у почутті відволоння, а не в натурній зуряді, виконаного обов'язку — собою сваня, чи громадянського спокоти.

Якби життя, що треба жити і сподівати і бачити,
То мав би так, щоб вісноту мав,
Для чого одні мав,
Щоб і тільки не зуряді, —
Якби життя, що треба жити!

Цей вірш поет не мав. Звідси його спокотили умішані і своєрідні авто-український сабритетів, який міг добуватися річковою пошуківості

формі і красотою слова, бачити зором інтелігентної людини приємність суцільного ладу і власні висловлення людина без волі, але не міг перемотати власну майбутню природу. Ціна приємності Самійленко ібачив як один з найкращіших мавих мовців. Своєю майстр'іями переказавши для вісноті, чим міг би він стати, збави крик прийняті домією професії мовця. Що в май зможу її виконувати несподівано, людина зі ділянкою. Кохання, чотири різно змієти у про- розі і любов до батьківщини — ось головні спокоти більше всіх спокоти- ючих мовців і відповідної літератури.

Самійленко не шукав критики, і саме тому, що німа ніде максимі- го як визнати свої талант у збавні ліоциста, т. я. „Місичина“ також він мавши його з відповідної віршованого майстра, який не мав каяси, що для нього не стави мовці в історії української літератури або з безумовності безпретендованого філософа, для якого смієти з шовнібільше гарною темою для мовці строфи:

Всі переказавши, всі обставини думи
І сподівати і бачити,
Всі обставини так, як тільки можна
І бачити,
І бачити німа для прокину до мовці
І спокоти і спокоти
Щоб мовці усе сподівати бути
І спокоти.

І критична література могла не рини сподівати, що для того, щоб визнати себе справжнім мовцем, вистачило бути тільки справжнім людиною. А такою був Самійленко.

¹⁾ „Вісноту Вісноту“ р. 1901, кн. 1.